

Sygn. akt V CSK 5/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Spółki R. (...) S.A. w B.

przeciwko Gminie W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanej kwotę 12.500
(dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki Spółki R. (...) S.A. z siedzibą w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny początku biegu terminu przedawnienia roszczenia odszkodowawczego z tytułu bezprawnego zaniechania przez organ podatkowy zwrotu nadpłaty w podatku od nieruchomości z oprocentowaniem. Skarżąca, uzasadniając wniosek, sformułowała jedynie ogólny zarys problemu, którego nie opatrzyła wywodem prawnym wskazującym na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia

14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwie nie publ.). Twierdzenia skarżące nie dają uzasadnionych podstaw do tego, aby uznać, że mogą się pojawić w tym zakresie jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne, mogące wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Skarga nie podważa prawidłowego przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, co stanowiło źródło szkody (w wyniku jakiego zdarzenia nastąpiło przesunięcie majątkowe stanowiące szkodę) i kiedy skarżąca dowiedziała się o szkodzie (o tym, że przesunięcie majątkowe było bezprawne). Podstaw do wskazywanych wątpliwości interpretacyjnych nie daje też dokonana w sprawie ocena zaniechania zwrotu nadpłaty z urzędu po wydaniu wyroku przez Wojewódzki Sąd Administracyjny, co w rzeczywistości należy ocenić jedynie jako utrzymanie stanu bezprawności, odnoszącej się do nienależnej zapłaty zobowiązania podatkowego (por. także: wyroki SN z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt III CSK 85/15 i z dnia 4 marca 2005 r., sygn. akt III CK 408/04, dostępne na www.sn.pl oraz wyrok SN z dnia 22 kwietnia 2004 r., sygn. akt II CK 170/03, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.